

เซ็อด

คัม
ชิพ

~ฤดูร้อนที่~

2

แต่งเรื่อง
Daisuke Haneta
ภาพประกอบ
Mo
แปล
ศศิประภา จำเริญ

 LIGHT NOVEL

LIGHT NOVEL

ในความดูแลของ **DEXPRESS PUBLISHING**

CUTTING เชือดคินซึฟ ~ คดีของมิโอะ 2 ~

ประพันธ์โดย Daisuke Haneta

ภาพประกอบโดย Mo

แปลโดย ศติประภา จำเพียร

CUTTING ~ Case of Mio Entanglement ~

© 2007 Daisuke Haneta Illustration by Mo

Originally published in Japan in 2007 by HOBBY JAPAN Co.,Ltd

Thai translation rights © 2012 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-7315-36-2

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจจันรัตนวานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์

เรียบเรียงและพิสูจน์อักษร เรืองศิริ สายประสิทธิ์

ฝ่ายศิลป์ เฉษฐาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, วรางค์กุล ทวีภัสกรรณ, อภิสันธ รสโธสง

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2555

เพลทสีและข้อความ บริษัท ทวีวัฒนาการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

พิมพ์ บริษัท ทวีวัฒนาการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ค่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ

ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก

หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

สารบัญ

Prologue - ปฐมบท	13
1st Cut - ภาพเบื้องหน้า	17
2nd Cut - เข้าใกล้	69
3rd Cut - การพบกันอย่างลับๆ	127
4th Cut - สนวนทาง	191
บทส่งท้าย - ละครเดี่ยวของหงส์ขาวผู้เดียวดาย	261

เชือดคิ้ว ~ คิ้วของมือ ~ 2

~ Prologue ~

ปจุมบท

...เหงาเหลือเกิน

มันยิ่งกว่าความเจ็บปวด

ยิ่งกว่าความร้อนรน

ยิ่งกว่าความโกรธ

ยิ่งกว่าความทรมานทุกข์ทน

เพียงแคร์ู้สึกว่า...มันช่างว่าเหว่เหลือเกิน

น้ำตาไหลรินหยุด ไม่มีวิธีใดที่จะพิสูจน์ 'เรื่องนั้น' ได้ ร่างกาย
ไม่อาจรับรู้ความรู้สึกใดได้อีกแล้ว มีเพียงภาพเบื้องหน้าอันพร่ามัวกับ
ความรู้สึกที่ล้นเอ่อออกมาจากเบื้องลึกของจิตใจเท่านั้น ที่ทำให้รู้ว่าใน
ตอนนี้ น้ำตาคงจะไหลอยู่เป็นแน่แท้ หากร่างกายนี้ยังคงเป็นปกติอยู่
ละก็ น้ำตาคงจะไหลพร่างพรั่งเพียงใดกันนะ

“.....ยะ! คาชี้!...คาชี้ยะ!.....!”

ดวงตาของผมสะท้อนเงาของเด็กสาวแรกกลุ่มหน้าตาสวยคมงดงามคนหนึ่ง เรือนผมสีดำของเธอยาวสลวย หางตาเรียวยาว ใบหน้าสมบูรณ์แบบดูบอบบางเสียวจนแทบจะแตกสลาย ใบหน้าที่ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ในยามปกติของสาวน้อยคนนี้ ในตอนนี้เธอมีสีหน้าราวกับว่าโลกใบนี้กำลังจะดับสูญ

“มิโอะ”

ผมเอ่ยชื่อเธอ แต่รู้สึกเหมือนไม่ได้อัปเดตปากหรือเปล่งเสียงออกไปเลย และอย่างน้อย ดูเหมือนว่าเสียงของผมจะสื่อไปไม่ถึงนิตินามานะ มิโอะ เธอกำลังเรียกชื่อผมอย่างเอาเป็นเอาตาย ราวกับว่า...ผมกำลังจะตายจากเธอไป

.....ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

ผมเข้าใจแล้ว ถึงตัวตนที่แท้จริงของ ‘ความรู้สึกโดดเดี่ยว’ อันมากมายจนพิศพาหัวใจของผมให้เปล่าเปลี่ยว

นี่คือจุดจบสินะ

ผมคงต้องจากไปแล้ว

จากครอบครัว

จากเพื่อนๆ

จากโลกใบนี้

.....แม้กระทั่งเธอ คนสำคัญของผม ผมอาจจะไม่มีโอกาสได้พบกับเธออีกแล้ว เพราะเหตุนี้ผมจึงรู้สึกโดดเดี่ยว ที่ผมข้ามพ้นความเศร้าสร้อยจนรู้สึกว่าได้มากขนาดนี้ เป็นเพราะว่าผมยอมรับการลาจากได้แล้วนั่นเอง

“นะ.....ขอโทษนะ ขอโทษ ขอโทษ ขอโทษ.....”

ถ้อยคำแทนความรู้สึกผิดพรึ่งพลูออกมาพร้อมกับหยาดน้ำตาของเธอ ยิ่งสะท้อนอยู่ในหูของผมเบาๆ ทั้งๆ ที่ผมคิดว่าเธอแก้ตัวตัวเองคงแตกไปแล้ว แต่รู้สึกเหมือนว่ามันยังคงทำงานอยู่บ้าง

“.....”

อย่าร้องไห้ อย่าขอโทษผมเลย

ทั้งๆ ที่ผมตั้งใจจะบอกเธอเช่นนั้น แต่ปากของผมก็ไม่อาจขยับ เส้นเสียงไม่สั่นไหว แม้กระทั่งลมหายใจก็ค่อยๆ แผ่วลงๆ ผมรู้สึกอยากจะถอนหายใจเสียให้ได้ แม้กระนั้นก็ไม่อาจสมหวัง ส่วนเรื่องที่ผมจะปลดอบประโลมมิโอะก็ยากยิ่งนักเช่นกัน ผมจึงรู้สึกผิดต่อเธอเหลือเกิน.....ทั้งยังรู้สึกเปล่าเปลี่ยวจนจะอธิบาย

.....ทำไมมันถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้?.....

ตอนที่ผมคิดเช่นนั้น ความทรงจำที่สั่งสมมาจนถึงตอนนี้ก็พรึ่งพลูชัดกระหน้าเข้ามา จนพัดเอาความเหงาเศร้าออกไป ความทรงจำเรื่องต่างๆ ที่เคยประสบมาจนกระทั่งบัดนี้ค่อยๆ เวียนกลับมาฉายชัดยิ่งกว่าตอนไหนๆ

.....พอสักทีเถอะ

แม้จะรู้ว่าไม่เป็นผล แต่ผมก็ยังวังวอน

พอสักที แบบนี้มัน.....เหมือนกับภาพสะท้อนที่ 'คนกำลังจะตาย' เห็นกันเลยไม่ใช่หรือ.....

*****

OUTTING 2

เชือดคิ้ว ~ คิ้วของมือ ~

~ 1st Cut ~

ภาพเบื้องหน้า

1

เป็นเรื่องธรรมดาของเด็กหนุ่มอายุสิบหกทุกคนที่จะสับสนไปบ้าง ถึงจะมีกรณียกเว้นมากมายก็ตามที่.....ตัวผมเองก็รู้สึก 'ป่วย' จากการเป็นวัยรุ่นเช่นกัน

มันไม่ใช่ความเจ็บป่วยจริงๆ หรือก ผมตระหนักได้ เพียงแต่มันชัดเจนว่าเป็น 'อาการป่วย' ชนิดหนึ่ง 'จิตใจกับร่างกายที่อยากจะดูออก' เข้าคืบคลานและครอบครองส่วนหนึ่งของตัวตนของผม และคงอยู่อย่างนั้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะอย่างนี้ไงแล้ว 'สิ่งนี้' จึงไม่ต่างอะไรกับการต้องคำสาปหรืออาการป่วย ยิ่งนับวันอาการก็ยิ่งหนักขึ้น ซิลล์ต่างๆ ในร่างกายผมค่อยๆ ถูกทำให้เปลี่ยนแปลงกันไป ผมสัมผัสได้ถึงปรากฏการณ์นั้นอย่างแจ่มชัด

ตอนที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ในห้องอันเงียบเชียบ หรือตอนที่กำลังนอนเหม่อลอยอยู่บนเตียง ก็จะมีสิ่งที่เข้ามา 'กระตุ้มใจ' อย่างช่วยไม่ได้ อากาการเฉียบพลันจะเกิดขึ้นเมื่อไร ผมไม่อาจคาดคะเนได้เลย มันเข้ามาอย่างกะทันหันราวกับสายฝนที่กระหน่ำตกในตอนเย็น ผมพยายามทะนุถนอมหัวใจที่มีความรู้สึกเจ็บแปลกๆ นี้เอาไว้ให้มันระหว่งที่ใครงกับปอด ผมทำเช่นนั้นนั้พลางหลับตารอให้ความรู้สึกปวนปั่นราวพายุฝนนี้ผ่านพ้นไป

แต่สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวของอาการป่วยนี้ก็คือ พบว่าตัวเองกำลังถูกทำให้เปลี่ยนแปลงไป และพบว่าตัวองกระตือรือร้นเกินเหตุ มันเป็นอาการชั่วคราวที่คาดเดาไม่ได้เลย ผมถอนหายใจอย่างสุดจะอดกลั้น ในขณะที่กำลังสนุกอยู่กับร่างกายตัวเองที่ไม่อาจทานทนไหว.....ชื่อของอาการป่วยนี้ มาถึงตอนนี้คงไม่จำเป็นต้องบอกหรือ

ผมรู้สึกใจคอปั่นป่วน ในขณะที่เฝ้ารอช่วงเวลาที่จะได้พบกับกับนิชิอามาเนะ มิโอะ ด้วยความคาดหวัง

“.....ร้อนจัง”

ผมตะตะหน้าผากับแก้วชาที่ชุ่มไอน้ำร้อนพลางถอนหายใจเสียงที่เอ่ยออกมาก็ดูเหมือนจะพลอยแห้งผากไปด้วยเพราะความอบอ้าวของอากาศ

แม้จะเปิดหน้าต่างภายในตัวบ้านออกจนหมด ทั้งห้องครัวห้องรับประทานอาหาร ห้องนั่งเล่น ด้วยอยากให้ลมพัดเข้ามาถ่ายเท

อากาศบ้าง แต่ดูเหมือนว่าจะยิ่งทำให้สภาพการณ์แย่ลงไปอีก เปิด
แม้กระทั่งหน้าต่างมุ้งลวด แต่กลับไม่มีสายลมพัดเข้ามาเลยแม้
แต่น้อย แล้วใครกันที่บอกว่าหน้าร้อนปีนี้จะอากาศเย็น พอถึงฤดูนี้
แต่ละวันก็ร้อนอบอ้าวราวกับจะเอาคืนครึ่งปีแรกที่ผ่านมา อากาศที่
ร้อนผ่าวคงอยากจะแสดงกฎข้อที่สองของอุณหพลศาสตร์ จึงเข้า
ครอบคลุมทั่วทุกมุมภายในบ้านหลังนี้ แถมยังหอบเอากองทัพยุงมา
อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ทั่วบริเวณบ้านจึงมีแต่ควันของธูปจุดกันยุ่งคละคลุ้ง
ไปทั่ว จนทำให้หายใจลำบาก

ผมไม่อาจทนอยู่ในที่แบบนี้ได้อีกต่อไป ผมดื่มชาชาวดาร์ลีย์
ในแก้วจนหมดแล้ววางเอาไว้บนถาด ก่อนที่จะยกถาดนั้นที่มีทั้ง
แก้วน้ำและขวดน้ำวางอยู่ เดินออกจากห้องครัวที่เหม็นกลิ่นธูปกันยุ่ง
ห้องนี้ไป

ตอนกำลังเดินขึ้นบันได ผมรู้สึกได้ว่าอุณหภูมิเย็นลงนิด
หน่อย ผมไม่พอใจนักที่ชั้นบนจะกลายเป็นที่ที่รู้สึกสบายที่สุดในบ้าน
ผมขึ้นไปยังห้องของตัวเองที่ชั้นสอง.....ก่อนจะเดินเลยไป
ผมเคาะประตูห้องน้องสาว

“เข้ามาเลยค่า”

ผมเปิดประตูออกแล้วรีบปิด เพื่อป้องกันไม่ให้อากาศเย็น
สบายเล็ดลอดออกไป

ผมวางถาดที่ถือมา พลังมองไปรอบห้อง.....อยากจะถอน
หายใจออกมา

“.....เรียว?”

เมื่อผมเอ่ยทักน้องสาวที่กำลังนั่งขัดสมาธิเกาคางลูกแมวที่
อยู่บนตัก เธอก็ตอบกลับเสียงแหลมมาว่า “อะไร?”

“.....ยังมีเวลาว่างทำอะไรแบบนั้นอีกหรือ?”

“ก็พักเสียบ้างน่าจะดีกว่านี่นา แล้วอีกอย่างลุงก็ดูหงอยๆ
ถ้าไม่เล่นกับมันก็น่าสงสารแอสลีย์ ถ้าแมวขาดความรักก็ มันจะเฉาตาย
เอานะ”

เรียวพูดเช่นนั้นแล้วก็อุ้มแมวสีน้ำตาลขึ้นมาถามมันว่า
“ไ่มั้ยจ๊ะ?” เจ้าแมวตัวผู้ชื่อ ซุซุซาโน่ ก็ส่งเสียงใส่ตอบว่า “เมี้ยว”

ที่เฉาตายเพราะความเหงานะไม่ใช่แมวหรอก แต่เป็นกระต่าย
ต่างหาก แต่ก็ช่างเถอะ อย่างไรก็ตามที่เสียคนที่จะลำบากก็คือตัวเรียวเอง
“มึ”

แมวตัวเมียสีขาสดตัวหนึ่งเข้ามาคลอเคลียที่ขาของผม

“เจ้าอาามาเทราส ช่วยถอยออกไปหน่อยนะ”

เมื่อผมพูดเช่นนั้น มันก็ถอยห่างออกไปอย่างเชื่องฟัง แต่ก็
ยังเงยหน้ามองผมด้วยแววตาเป็นประกาย ‘เล่นกันนะ เล่นกันเถอะ’
ผมจัดเก็บสมุดบันทึกและหนังสืออ้างอิงที่ถูกเปิดอยู่ให้เรียบร้อย ก่อน
จะยกถาดมาวางแล้วนั่งลง เจ้าแมวสีขาสดตัวนั้นก็กระโดดขึ้นมากบดก
ผม แล้วจิกเล็บเข้าที่เสื่อเรือดกลางทำท่าจะป็น

“เดี๋ยวเถอะ เดี๋ยวเถอะ”

พอผมซ้อนมือสอดขาหน้าของมันยกขึ้นมา เจ้าอาามาเทราส
ก็ทำเสียงครางในลำคออย่างอารมณดี แล้วเลียนิ้วของผม พอผมทำ
ท่าจะวางมันลงกับพื้น มันก็ลี้้งเอาหลังมาถูไถกับตักผม อาามาเทราส

ที่นอนตะแคงขดตัวอยู่ดูคล้ายกับก้อนขนขนาดย่อม เจ้าก้อนขนที่เพิ่ง ลืมตาดูโลกมาไม่นานนี้ให้ความรู้สึกแสนอบอุ่นทุกครั้งที่ถูกมัน มันไม่เคยทำให้ผิดหวังเลย ภายในห้องที่เปิดเครื่องปรับอากาศห้องนี้ทำให้ จิตใจผมพลอยเย็นสบายไปด้วย ซ่างต่างจากตอนที่อยู่ในห้องครัว เมื่อครู่นี้

“แหม ทำเป็นพุดดิ่งนี่ พี่เองก็กำลังเล่นแมวอยู่เหมือนกัน นี่นา?”

“พี่ทำการบ้านเสร็จแล้ว เธอยังเหลือการบ้านเขียนนิจากรณี หนังสือกับแก้โจทย์เลขอีกเยอะแยะเลยไม่ใช่เหรอ?”

“นะ...หนวกหูน่า หนูถึงได้ขอให้พวกพี่มาช่วยไงล่ะ”

พวกพี่อย่างนั้นเหรอ เพราะมีตัวช่วยถึงสองคน เร็วถึงได้ ชะล่าใจอยู่อย่างนี้

ผมนั่งลงที่มุมหนึ่งของห้อง แล้วหันไปมองที่เด็กสาวผมยาว สีดำที่กำลังจ้องมองลูกแมวสีดำที่เธออุ้มอยู่

เรือนผมสลดวเหยียดตรงของเธอ นั้นยาวลงมาจนถึงช่วง สะโพก สีดำขลับเป็นเงาเหมือนกับสีขนของนกกาหน้า ผิวของเธอขาว ชิดดูไม่เข้ากับฤดูร้อนในตอนนี้ อาจจะเป็นเพราะเธอไม่ค่อยมีเม็ด สีผิว ผิวเธอจึงไม่คล้ำลงเพราะโดนแดดแผดเผา และด้วยเหตุนี้ผิว ของเธอจึงถูกทำร้ายได้ง่าย อย่างตอนไปทะเลเธอก็ใส่ใจมากกับการ ปกป้องผิวจากแสงแดด

แม้ว่าใบหน้าของเธอจะแลดูคมคายและนิ่งขรั่มเมื่อมองดูใน แวบแรก แต่สิ่งซึ่งดวงตาคู่เรียวจับจ้องอยู่ก็คือ ดวงตาสีทองของเจ้า

ลูกแมวสีดำ แต่เจ้าแมวดำตัวนั้นกลับมีที่ท่าสบายๆ ต่อสายตาจริงจัง
ของเรียว

ผมผื่นกัสนั้นเสียงหัวเราะเอาไว้สุดฤทธิ์ เมื่อเทียบกับเธอเมื่อ
หนึ่งเดือนที่แล้ว นี่เป็นภาพที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียว

“.....มิโอะ”

เธอหันมาทางผม ก่อนจะยกลูกแมวสีดำขึ้นมาบังหน้า
ด้วยสีหน้าแบ่งรับแบ่งสู้ ลูกแมวดำชื่อ ซุคุโยมิ ก็ส่งเสียงครางในลำคอ
อย่างฟังพอใจ

“ดูท่าทางมันจะถูกใจนะ”

“.....ก็ฉันเป็นคนตั้งชื่อให้มันนี่นา”

มิโอะตอบพิมพ์

ลูกแมวสีขาว สีดำ กับสีน้ำตาลพวกนี้ถูกเรียวกับมาเลี้ยง
เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เพราะเหตุหลายๆ อย่างจึงทำให้ต้องเลี้ยงไว้
โดยมิโอะช่วยตั้งชื่อให้ แม้จะเป็นชื่อที่ฟังดูฉลาดหลักแหลมอย่าง
'อามาเทราส' 'ซุคุโยมิ' และ 'ซุซุโนะ' ก็ตาม ซึ่งสมาชิกในบ้านทุกคน
ต่างก็เห็นพ้องต้องกัน (แต่เรียกกับแม่ยังเรียกพวกมันว่า 'เจ้าขาว'
'เจ้าดำ' กับ 'เจ้าน้ำตาล' ส่วนพอก็เรียกพวกมันอย่างมีจินตนาการ
ว่า 'หินขาว' 'ถ่านดำ' และ 'คาโต้')

หลังจากนั้นสามวันมิโอะก็มาเล่นกับเจ้าพวกนี้ทุกวัน จน
กลายเป็นกิจวัตรประจำวันไป

แม้ว่า นิซึอามาเนะ มิโอะ จะถูกมองว่าเป็นสาวงามผู้เจียบ
ขรั้มที่โรงเรียน แต่เมื่อผมเห็นเธอกำลังกอดลูกแมวสีดำแบบนี้ ผมก็อด
อมยิ้มไม่ได้ ภายในใจผมรู้สึกถึงความอบอุ่น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดย
ที่ไม่รู้ตัวนี่ ผมว่ามันมีค่ามากมายสำหรับผม

“โอย ร้อน ร้อน แอร์ไม่ทำงานหรือไงนะ?”

เรียวนั่งลงที่หน้าโต๊ะ ก่อนจะหยิบแผ่นรองเขียนขึ้นมาพัด
ตัวเอง

ผมกับมิโอะมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ก่อนจะลุกไปนั่งข้างๆ
เรียว

“นี่ ขอร้องเถอะคะ ค่าเช่าแอร์ห้องหนูมันแพงนะ”

จริงตามที่เรียวว่า และนี่คือสถานการณ์ที่ต้องกลั๊กลีนฝัน
ทน มันมีเหตุผลที่ผมกับ ‘แฟนผม’...(ใช่แล้ว กำลังคบกันอยู่ เลย
ต้องเรียกว่า ‘แฟน’) และนี่เองที่ผมต้องมาอยู่รวมในห้องเดียวกันนี้

เครื่องปรับอากาศที่ห้องของผมเพิ่งตั้งแต่สัปดาห์ก่อน การถอด
ไปซ่อมก็น่าจะใช้เวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์จึงจะเสร็จ แต่ในช่วงที่
อากาศร้อนแบบนี้ ผู้คนต่างก็พร้อมใจน้ามันไปซ่อม จึงทำให้ต้องรอ
เวลานานขึ้นกว่าปกติ ด้วยเหตุนี้ผมจึงมาขออาศัยไอนะนี่ที่ห้องของ
น้องสาวไปก่อน ที่ต้องมาคอยช่วยเธอทำการบ้านก็ด้วยเหตุนี้แหละ

“.....ไม่ใช่เนะ พี่ชคณิตแบบนี้ต้องใช้สูตรนี้ แล้วเอาคำตอบ
ที่ได้มา...ใช่ๆ ใช่แล้วละ”

อีกฟากของกระดาษที่ผมมองอยู่ มิโอะกำลังสอนเลขให้กับ
เรียว

ภาพที่เห็นนี้ให้ความรู้สึกแปลกๆ ผมไม่เคยคิดเลยว่าภาพที่
แฟนสาวกับน้องสาวของตัวเองอยู่ด้วยกันแบบนี้จะทำให้ผมรู้สึกกระอัก
กระอ่วนได้ขนาดนี้ แต่ก็ไม่ถึงกับรู้สึกไม่ดี

“.....อะไร?”

เมื่อมิโอะสังเกตเห็นได้ถึงสายตาของผม เธอจึงเงยหน้าขึ้นมา
มอง ผมของเธอทั้งตัวสลายเมื่อเธอเอียงคอเล็กน้อย ผมอึ้ง...ออกมา
จากใจ เมื่อสังเกตเห็นกิบติดผมรูปดอกไม้สีแดงที่ด้านข้างเรือนผม
ของเธอ ผมก็ส่ายหน้าไปมาพลาจตอบว่า

“ไม่มีอะไรหรอก”

“เดี๋ยวเถอะ พี่คะ ตั้งใจหน่อยสิ ที่เอาแต่หน้าแดงเพราะนั่ง
จ้องหน้าแฟนสาวสวยนะ มันก็คืออยู่หรอก แต่ตอนนี้พี่กำลังช่วยหนู
ทำงานอยู่นะ”

“ถ้าตั้งใจเรียนขนาดนั้นล่ะก็ พี่จะคืนการบ้านวิจารณ์หนังสือ
นี่กลับไป เอ้าเชิญ พยายามเขียนเองก็แล้วกัน”

“อีก.....นั่นมัน.....”

เรียวเบนสายตาไปทางอื่น แล้วใช้ปลายนิ้วลูบอามาเทราส
กับซุซุชานินที่เข้ามาคลอเคลียอยากให้เล่นด้วยอยู่ข้างๆ พวกลูกแมว
ส่งเสียงร้องอย่างพึงพอใจเมื่อถูกลูบไล้ที่คอและด้านหลังใบหู

“.....ให้ตายสิ”

พอขว้างลูกบอลสีชมพูออกไป ลูกแมวสองตัวก็รีบวิ่งตาม
บอลไปอย่างรวดเร็ว ซุคุโยมิที่นอนขดตัวอยู่ที่มุมห้องมองดูน้องสาว
กับน้องชายอย่างใจเย็น แล้วอ้าปากหา

“อย่าเลือกหนังสือที่ตัวเองอ่านยังไม่จบสิ”

“อะไรอีกล่ะ ก็หนังสือเล่มนี้พี่มีอยู่แล้วนี่นา แล้วทำไมหนูต้องซื้อเล่มอื่นมาเพิ่มให้เปลืองด้วยล่ะ”

เรียวกพูดเช่นนั้น แล้วชี้มาที่หนังสือที่วางอยู่ข้างๆ กระดาษรายงานของผม

หนังสือที่เรียวกต้องเขียนบทวิจารณ์ก็คือ ‘จะเป็นผู้คอยรับไว้ไม่ให้ใครร่วงหล่น’

“เห็นว่าเป็นผลงานที่โด่งดังหนุกก็เลยลองอ่านดู แต่มันน่าเบื่อจะตาย มิโอะซังก็คิดอย่างนั้นใช่ไหมอะ?”

จู่ๆ มิโอะซังก็จ้องดูผมกับเรียวกโต้ตอบกันด้วยความสนใจอยู่ก็ถูกลากเข้ามาในบทสนทนา ดวงตาเรียวกาวของเธอเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะอมยิ้มแล้วตอบว่า “จ๊ะ”

“เด็กชายที่หนีโรงเรียนเพราะความน่าเบื่อหน่าย.....อาจจะคิดว่า ‘เอาแต่พ่้ามิโอะไร่น่ารำคาญอยู่ได้’ ก็ได้นะ?”

“ใช่เลยคะ! มันซ้ำซากจริงๆ พออ่านๆ ไปแล้วก็เซ็งเลย ถ้าเป็นพล็อตเรื่องที่ตื่นเต้นมากกว่านี้ละก็...อย่างเจอแผนที่มีมหาสมบัติ แล้วออกเดินทางตามหา เรื่องลักษณะนี้หนูคงจะพออ่านได้อยู่บ้าง.....”

“ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะเลือกหนังสือที่ชอบมาอ่านนะ”

“เล่มอื่นก็เหมือนกันนั่นแหละ ทั้งเรื่อง ‘อันเป็นแมว’ แล้วก็ ‘ชาติคุณสมบัติความเป็นมนุษย์’ พออ่านแล้วก็ง่วงขึ้นมาเลย ไปอ่านสูตรทำอาหารยังสนุกกว่าอีก”

ช่างเป็นมุมมองที่ทำให้ร้ายผู้ที่รักการอ่านเสียจริงๆ แม้ว่ามันจะเป็นความเห็นแบบเด็กนักเรียนหญิงมัธยมต้นของญี่ปุ่นในสมัยนี้ก็เถอะ

“แต่เรื่องซังก็น่าจะมีฉากที่จำติดใจได้บ้างนะ? ถึงจะไม่รู้ว่าทำไมก็เถอะ ต้องมีสักฉากแหละ”

พอมิโอะพูดเช่นนั้น เรียวก็กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะจับขาที่นั่งขัดสมาธิเอาไว้ แล้วโยกตัวไปมา มองขึ้นเพดานพลางครุ่นคิด

“.....ตอนที่ตัวเอกขึ้นไปบนรถแท็กซี่ แล้วถามคนขับว่าปลาในสระน้ำที่กลายเป็นน้ำแข็งตอนฤดูหนาวจะเป็นยังไงละมั้ง? จูๆ ก็นึกถึงฉากนี้ขึ้นมาอะคะ ทำไมไม่รู้สิ”

“แล้วคิดว่าเพราะอะไรหรือจ๊ะ?”

“ฮะ จริงด้วยนะ เพราะหนูคิดว่าตัวเอกที่คิดเรื่องแบบนั้นได้น่ะดูเป็นเด็ก.....ยิ่งตอนที่เขาตั้งคำถามก็ยิ่งดูไร้เดียงสาขึ้นไปอีก... มันใกล้เคียงกับตัวหนูมากเลยอะคะ ไม่รู้จะอธิบายยังไง”

“เห็นม๊อ มีประเด็นให้เขียนแล้ว บางทีความสนุกสนานก็ไม่ใช่ทุกอย่างของการอ่านหนังสือหรอกจ๊ะ การนำเอาฉากเล็กๆ บางฉากมาเชื่อมโยงเข้ากับเรื่องราวของตัวเองนะ.....เป็นวิธีสร้างความสนุกของนักอ่านอย่างหนึ่งเลยละ”

“อืม ที่พี่พูดมานั้นหนูก็เข้าใจนะคะ...แต่หนูไม่มีความอดทนขนาดนั้นเนี่ยสิ”

“จึ้นหรือจ๊ะ พี่ก็ไม่มีเหมือนกันนั่นแหละ”

“.....เอ?”

“เลียนแบบนะจ๊ะ”

มิโอะทิ้งท้ายด้วยมุขตลก แล้วหันมามองผมราวกับจะถามอะไรบางอย่าง ผมจึงองกระดาษรายงานอย่างไม่ทุกซีไม่ร้อน แต่แล้วก็สังเกตเห็นได้ว่าเรียวหนังยิ้มแป้นอยู่ตรงหน้า

“เอาละ มาพยายามกันเถอะ จะรอจนถึงพลุ่งนี่ที่เป็นวันสุดท้ายของปิดเทอมฤดูร้อนก็ไม่ไหวใช่ไหมล่ะ?”

เมื่อได้ยินมิโอะเตือน เรียวก็ตอบอย่างไว้เฉยๆว่า

“ค่า”

*****

2

วันที่ 31 สิงหาคม

ท่ามกลางไอร้อนที่ทำให้แม้แต่คำว่า ‘ร้อน’ ยังพวามัวนี้แน่นอนว่าเรียวที่นั่งอยู่ข้างๆ บนเก้าอี้ม้าหิน และผู้คนที่เดินขวักไขว่กันอยู่บนถนนสายนี้ต่างมีสีหน้าเอือมระอา แต่ที่ยังมีผู้คนมากมายเดินไปเดินมาอยู่ ก็คงจะเป็นเพราะว่าวันนี้เป็นวันหยุดฤดูร้อนวันสุดท้าย กระมัง

“ร้อนจังเลย...เพิ่งจะเก้าโมงเช้าเองแท้ๆ ทำไมถึงร้อนขนาดนี้ล่ะ.....”

“คงเพราะเป็นหน้าร้อนละมัง”

“ขอบคุณสำหรับความคิดเห็นนะคะคุณพี”

เร็วที่กำลังนั่งฟังม้าหินได้ร่มเงาไม้ตอบกลับมามีเสียงเหินออก พอผมยื่นน้ำผลไม้กระป๋องให้ เธอก็รีบเอาไปเปิด ดื่มเสียงดังอีกๆ ทันที

“พี่ ค่อยยังชั่วหน่อย”

“ถ้ามันร้อนนักก็ไม่น่าจะรับมาขนาดนี้ อีกตั้งหนึ่งชั่วโมงกว่า จะถึงเวลานัด.....”

“คิดอะไรตื้นๆ พี่นะคิดตื้นไปแล้วนะคะ”

เร็วลุกขึ้นยืน เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ แล้วตำหนิผม

“จริงๆ แล้วการมารอใครสักคน ต้องมาก่อนเวลาสักหนึ่ง ชั่วโมงหรือไม่ก็สามสิบนาที ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงแบบมีไอชะงักแล้วละก็ เธอคงจะต้องมาถึงที่นัดหมายก่อนเวลาสักหนึ่งชั่วโมงแน่ๆ”

ผมนึกไปถึงตอนที่เคยนัดเจอกับมีโอะก่อนหน้านี้ ตอนนั้น เธอมาถึงสถานที่นัด ซึ่งก็คือที่สวนสาธารณะแห่งนี้ก่อนเวลานัดตั้งหนึ่งชั่วโมงจริงๆ.....

“ทั้งๆ ที่ร้อนขนาดนี้แหละ.....”

ผมเริ่มมองไปรอบๆ

สวนสาธารณะที่ถูกสร้างเอาไว้ใจกลางย่านร้านค้าหน้าสถานีแห่งนี้ ถูกใช้เป็นที่นัดพบของผู้คน มันมีน้ำพุขนาดย่อม ต้นไม้ และม้านั่งหิน เป็นสวนสาธารณะธรรมดาๆ แห่งหนึ่ง

หอนาฬิกาซึ่งถูกตกแต่งด้วยรูปปั้นที่ไม่มีความหมายอะไร พิเศษกำลังบอกว่าอีกห้านาทีจะเป็นเวลาเก้านาฬิกา

“ไม่เกี่ยวกับสภาพอากาศหรอก เข้าใจมั๊ยพี่? สำหรับเด็กผู้หญิงแล้ว เดทมันก็เหมือนกับเวทีประชันนั่นแหละ ไม่เหมือนพวกผู้ชายหรอก บางที เมื่อวานนี้หลังจากที่มีโอะซังกลับไปแล้ว เธออาจจะนอนตั้งแต่สามทุ่ม ตื่นเช้ามีดสักดีห้ามาอาบน้ำ สวมชุดชั้นในลายลูกไม้ แล้วก็ยืนอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบเสื้อผ้าที่คิดเอาไว้ตั้งแต่วันก่อนขึ้นมาสวม สักรวดตัวเองในกระจกด้วยสีหน้าตื่นเต้นอีกรอบ แล้วเดินทางออกจากบ้านตอนแปดโมงครึ่งแน่ๆ เลย การที่จะปล่อยให้สาวเป็นฝ่ายรอนะ เป็นเรื่องที่ไม่ควรทำเป็นอย่างยิ่งเลยนะคะพี่”

“เรื่องนั้นก็พอจะเข้าใจอยู่.....แต่ทำไมพวกเราต้องมาอยู่ในมุมที่มองเห็นอีกฝ่ายยากๆ แบบนี้ด้วยล่ะ?”

“พี่น้องบ๊อจ้ง การให้ผู้หญิงมารอนะ ในบทบาทของผู้ชายแล้วถือว่าผิดพลาดก็จริงอยู่ แต่ผู้ชายที่เดาความรู้สึกของผู้หญิงไม่ออกนี่ยิ่งแย่ที่สุดเลย พี่งนะพี่ ถ้าเกิดว่าฝ่ายที่รออยู่ที่จุดนัดพบเป็นผู้ชายละก็ ผู้หญิงที่มาทีหลังย่อมรู้สึกผิดไหม้ๆ? เราต้องมาถึงก่อนเวลา มาซุ่ม รอให้ฝ่ายหญิงมาถึงแล้ว เราถึงไปปรากฏตัว ทำที่เป็นว่าเพิ่งจะมาถึงเมื่อไหร่ การให้เกียรติผู้หญิงนะ ถือเป็นมารยาทของผู้ชายเหมือนกันนะ”

คำพูดของเรียวที่อ่อนกว่าผมและมิโอะถึงสองปี ฟังดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

“.....คืออยากจะถามเพื่อความมั่นใจหน่อยนะ ที่เธอมานี่มันเป็นแค่ทฤษฎีนัดเดทไหม้ๆ?”

พอผมถามแบบนั้น เร็วก็ยิ้มแบบเด็กๆ ดูสมวัย

“การไม่ลื้มความลับของฝ่ายหญิง ก็ถือเป็นมารยาทของผู้ชายอย่างหนึ่งเหมือนกันนะคะพี่”

“.....”

ผมรู้สึกกับตัวเองจริงๆ แล้วว่า น้องสาวเป็นบุคคลประเภทหนึ่งที่พี่ชายไม่อาจเข้าใจได้

“อ๊ะ พูดถึงก็มาพอดีเลย”

อีกฟากหนึ่งของต้นไม้ ผมเห็นมิโอะกำลังเดินมาด้วยสีหน้าจริงจัง พอมองดูที่หอนาฬิกา เข็มนาฬิกาที่อยู่เลข 12 พอดิบพอดี

“ถ้าอย่างนั้น พวกเราเดินอ้อมสวนสาธารณะนี้ แล้วค่อยไปหาเธอกันเถอะ”

เร็วตั้งแต่แขนของผม ก่อนจะฝ่าพุ่มไม้ออกไปยังทางเดินแล้ววกกลับเข้ามาที่ทางเข้าสวนสาธารณะ และแล้วพวกเราก็ส่งเสียงทักมิโอะที่กำลังเปรียบเทียบเวลาในนาฬิกาข้อมือตัวเองกับนาฬิกาที่สวนสาธารณะอยู่นาน้ำพุ พวกเราทำที่เหมือนไม่ได้ตระเตรียมอะไรกันมาก่อน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ มิโอะซัง”

“.....อรุณสวัสดิ์”

พอผมทัก เธอก็ตอบกลับมาด้วยสีหน้าสบายๆ ว่า “อรุณสวัสดิ์” เธอจับสายกระเป๋าถือเล่นไปมา และขยับปลายเท้าบรองเท้าสั้นสูงของตัวเองขึ้นๆ ลงๆ

“พูดนี้เหมาะกับเธอมากเลยนะ”

ผมชมชุดของมิโอะตามที่เรียวกุ๊กก็เจ้าการกำชับมา เรียวบอกกับผมว่า “ปกติแล้วจะต้องชมเสื้อผ้าของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างแรก” ดังนั้นคำชมจากผมจึงไม่ใช่คำเยินยอที่พิเศษอะไร เพียงแต่ผมคิดเช่นนั้นจากใจจริง จึงพูดออกมาตามธรรมชาติ

ถึงแม้มิโอะจะสวมเสื้อแขนยาว แต่มันก็ทำด้วยเนื้อผ้าโปร่งเย็นสบาย สวมคู่กางเกงสีดำแบบเจ็ดส่วน ผมที่ยาวสลวยของเธอวันนี้ถูกมัดรวบเอาไว้ แม้ว่าสีเส้นของชุดจะดูไม่โดดเด่นนัก แต่เธอก็ยังคงเป็นคนที่ดูดีมีเสน่ห์อยู่เหมือนเดิม

พอผมชม มิโอะก็เอาแต่ก้มหน้าแล้วพึมพำออกมาว่า “อะ...ขอบใจจะ.....” ผมยิ้มด้วยความดีใจเมื่อเห็นปฏิกิริยาของมิโอะแบบนั้น แต่เธอกลับก้มหน้าต่ำลงไปอีก เธอประสานนิ้วเจ้าด้วยกันเอาไว้จนแน่น

“เอาละ เอาละ พอแค่นี้แหละ ไปกันเถอะค่ะพี่ วันนี้มีคนมาช่วยถือของแล้ว พวกเราไปเดินซื้อของกันให้หน้าใจเลยดีกว่านะ”

เรียวยิ้มกว้างพลางจับมือของมิโอะที่ยังยื่นก้มหน้าเขินอยู่ก่อนจะกระโดดตัวปลิว ดึงเธอให้เดินตามไป ส่วนมิโอะก็รีบสาวเท้าก้าวตามเรียวไปเพื่อไม่ให้ตัวเองหกล้ม

ส่วนผมเองก็ค่อยๆ เดินตามหลังเธอทั้งคู่ที่ดูเหมือนกับพี่น้องสองสาวแสนสนิทสนม

* * *

หมวดนิยายแปล

แฟนตาซี - ไลท์โนเวล

9 786167 315362

ISBN 978-616-7315-36-2

CUTTING --Case of Mio Entanglement--

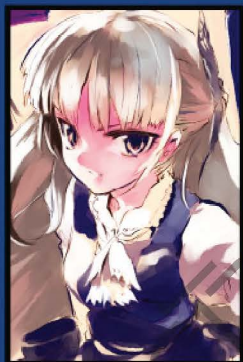
© 2008 Daisuke Haneta Illustration by Mo

Originally published in Japan in 2008 by HOBBY JAPAN Co.,Ltd

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

ราคา 199 บาท

ไอซากะ คาซึยะ บาดเจ็บสาหัสเหมือนใกล้จะตายอยู่ในอ้อมแขนของ นิซึฮามานะ มิโอะ เขารู้สึกสุดเปล่าเปลี่ยว สงสัยตัวเองที่เหตุการณ์เลยเกิดเป็นอย่างไรในปัจจุบันได้อย่างไร คล้ายยอมรับการจากลา เรื่องราวระหว่างเขาและมิโอะ ดุมีเนียน่าประหลาดมากขึ้น ท่ามกลางความจริงที่เผยทีละน้อย เมื่อสองพี่น้องฟาเฟด ดุสุมิเนเดย์ และดุสุมิเนโด มาบ่นเขาและมิโอะ จนผู้รักทะเลาะกันอย่างรุนแรง เป้าหมายของฟาเฟดคืออะไรกันแน่! เรื่องราวบทใหม่ของบุพเพที่นำพา มิโอะ และคาซึยะ มาพบกับได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

 LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN